

telse — at det er rigtigt, hvad de have skrevet, og saa skulle de, hvis de ikke selv have kunnet skrive, men have haft en Procurator til at skrive for dem, have to Personer til at underskrive det, og saa til Dyrigheden for at faa bevidnet, at disse to Personer ere ordentlige Personer. Har noget Menneſte kendt Mage til Formaliteter! De allerfleſte Forhold angaa jo Landkommuner og Smaastæder, hvor de paagældende Kommunalbestyrelſer kende hver Mand's Forhold ud og ind, kende ham personlig og hans Stilling, og saa vil man forlange andet af dem i saadanne Tilfælde, end at de simpelt hen gaa op til Formanden eller faa skrevet blot en lille Seddel om, at de ønske at komme ind under Almiſſeloven! Saa skulle Sogneraadene dernæst kunne lade opstaa Politiforhør og forlange Attester fra Rets- og Dyrighedsprotokollen, og Gud veed hvad! Tror De, at det er nødvendigt, hvad jeg ikke tror, at der tages en Stump op i Loven f. Eks. for Kjøbenhavns Bedkommende — Kjøbenhavn og Frederiksberg maa jo absolut være de eneste Steder — saa kunne De jo gøre det, hvad der vilde være hensigtsmæssigt efter min Formening; men ellers forekommer det mig, at De, naar Manden opgiver Navn, Adresse og Bopæl, kunne overlade det til Kommunalbestyrelserne at staae de Bevisligheder til Beje, hvis de maatte i 1 af 100 Tilfælde behøvede yderligere Beviser end dem, de have efter deres eget Kendskab til Manden. Hvad er saa det for en Almiſſe, De ville yde de Menneſter? Er det et Retskrav paa et bestemt Beløb, som de skulle holde til Raade med selv, medens de, hvis de ikke kunne staa sig derved, maa finde sig i at gaa ind under Fattigvæsenet? Nej, efter de hidtil gældende Regler skal der gives dem det nødvendige til Livets Ophold. Enhver kender det. Det til enhver Tid nødvendige til Livets Ophold, det vil sige, at det kan nedsettes, og det kan noget forhøjes, det kan gaa ligejom ved Kommunalbestyrelſens Skøn over deres ordentlige Levned. Men jeg skalde tro, at der kan komme adskillige Ting i Bejen mellem de to Parter, som ogsaa kunne foranledige Nedsættelsen; thi det, De her ville gøre, er at lægge den store menige Klasse, som skal have forandret sin Fattighjælpret til Almiſſe, i Hænderne paa Landkommunernes større Statthedere; de maa saa intet dermed at gøre. Alle Kommunalbestyrelſer i Landdistrikterne ere valgte af $\frac{1}{5}$ af Kommunens statthørende Borgere's Flertal, og de beherske disse Forhold. Og Kommunalbestyrelserne kunne staa lige mod lige, naar Formanden staaer til den ene Side.

Der have de almindelige Vælgere ogsaa Halvdelen, men det er dog de ejendomsbeddende, i hvis Haand De lægge disse Menneſkers Skæbne, uden at de have Spor af Ret. Der kan diskuteres, om de komme ind under Almiſſeloven eller Fattigloven, men under Almiſſeloven saa de ikke Spor af Ret, undtagen at det ikke betragtes som Betleri eller Løsgænger eller hører under disse Regler. Altjaa hvad de maa nyde, er ligejaa ubestemt, som enhver anden Fattigunderstøttelse. Med Hensyn til, hvorledes det skal ydes, da kan det være enten i Penge eller i Naturalier. De kunne beordre den, der staaer under Almiſſeloven, til at følges med den, der staaer under Fattigloven, til at gaa op for at hente deres Stykke Flæsk, deres Pund Fedt, deres Brød eller deres Anviſning paa Mølleren; Side om Side skulle de komme til samme Tid. Ja, det vil nok i den almindelige Betragtning hæve Selvagtelsen hos de paagældende! Og saa kunne de sættes i Asyl. Ja, saaledes har man ogsaa kaldet Fattiganstalterne, da man oprettede Fattiggaardene i Amterne. Da mente man, at det skulde blive modtaget med Velvilje hos de fattige, der kunde bo der og faa lidt at syſle med. Men hvor stort et Hav af Taarer have de ikke fremaldt hos de fattige, som de have revet bort fra deres Indsidderstue, som de havde fær, for at føre et Liv, ofte Manden stilt fra Konen, sammen med Folk, som ikke have ført et ordentligt Levned. Dette, at de kunne sætte dem, hvorhen de ville, saa at de ikke en Gang have Frihed til at bo, hvor de ville, er forbudende. Havde de endda jagt: Med den paagældendes Tilladelse kunde det se ordentlig ud, men det vilde i Virkeligheden ikke hjælpe meget. Deres Herrer, for hvem de ere Slaver, kunne sige: Er du for stolt og vil du ikke ind i Asyl, saa kan Du jeſte din egen Sø, saa ansætte vi det nødvendige for dit Ophold under en anden Waalestok, med andre Ord, saa kan du sulke! Der er ingen Ret. Saa hedder det endelig i sidste Stykke af § 5: „De for Sogneresser for Benyttelsen af og Vederlag til Læger og Sordemodre samt for Begravelſeshjælp til trængende i Almindelighed gældende Regler ere anvendelige for Personer, som understøttes i Henshold til nærværende Lov“. Ja, men det er jo Fattighjælp; disse Folk ere jo fattigforsørgede ved Lovforlaget. De mene altsaa, at de skulle nyde samme Understøttelse, som de andre komme til at nyde, dog at det ene betragtes som Fattighjælp, det andet ikke. Men vi vide godt, hvorledes Spørgsmaalet om Vederlag for Læger til fattige ofte behandles paa en saa inhuman